

Esther

Ik word wakker van een breaking news flash op de televisie. Een jongen van 25 was een uur geleden dood gevonden in het steegje achter de club waar ik vannacht op stap was geweest.

Ik ga rechtop zitten en zet de tv wat harder.

De verslaggeefster vertelt dat de jongen is gevonden met een doorgesneden keel, en dat het lijkt alsof de jongen de dader moet hebben gekend omdat er geen sporen zijn gevonden van een gevecht. De politie onderzoekt nu de camerabeelden van de club.

Ik zet de tv af en huiver. Gadver, wat eng, een moord hier zo vlakbij, en dan ook nog een jongen van mijn leeftijd. Zou ik hem kennen?

Mijn hoofd bonkt, en ik voel me een beetje draaiërig. Ik baal ontzettend van mezelf dat ik schijnbaar weer teveel heb gedronken.

Ik doe mijn ogen dicht en denk terug aan gisteravond.

Zoals altijd kwam Daan, mijn vriendje, me ophalen in zijn rode sportauto. Ik háát die auto, veel te duur en patsërig.

Paula en Susan, mijn 2 beste vriendinnen, waren al in de club. We hadden afgesproken bij de bar, en toen we binnenkwamen stond mijn wijntje al klaar. Ik herinner me dat mijn favoriete nummer "Year of Summer" op stond, en dat ik mijn wijn achterover gooide om naar de dansvloer te gaan. Verder helemaal niks, nada, een zwart gat.

Ik doe mijn ogen weer open en denk na.

Het was wel eens vaker voorgekomen dat ik wat stukken van een avond miste, maar dat bleken achteraf wel de meest te gekke feesten te zijn geweest. Met alcohol op kan ik me altijd zo lekker laten gaan, al had Daan er een grote hekel aan als ik weer eens zwalkend aan zijn arm hing. Het feit dat Daan mijn gedrag dan vreselijk vond, en de niet te versmaden katers die ik overhield aan zo'n avond hadden me eigenlijk doen besluiten om het wat rustiger aan te doen met drank.

Ik reik naar mijn telefoon die naast me ligt en zie dat ik een paar oproepen heb gemist van een onbekend nummer. Geen voicemail.

"Dan is het vast niet belangrijk, bel maar terug," mompel ik terwijl ik het nummer van Daan intoets.

Hij zal me wel een preek geven als ik vertel dat ik niks meer weet van vannacht.

De telefoon gaat over naar zijn voicemail en ik spreek een boodschap in:

"Slaapkop dat je bent, als je dit hoort wil je me dan even bellen? Love you, kusje!"

Ik hang op en hoor een zachte klop op mijn kamerdeur.

"Lieverd, willen jullie een lekker ontbijtje?" vraagt mijn moeder.

Jullie?

Ik doe mijn deur open en kijk mijn moeder vreemd aan. "Ik ben maar alleen hoor, Daan is hier niet."

"Waarom staat zijn auto dan voor de deur?" vraagt mijn moeder.

Ik loop naar mijn raam en inderdaad, daar staat zijn rode sportauto.

De deurbel gaat en mijn moeder loopt naar beneden.

Ik wil mijn telefoon weer pakken om Daan om uitleg te vragen als opeens het draaiërige gevoel erger wordt. Ik voel me zwaar worden en plots sta ik weer in de club en kijk recht in het gezicht van Daan die me bij mijn polsen vasthoudt.

"Suus, Suus!" roept hij, "wat deed je nou raar? Wie is Esther?"

Ik knipper met mijn ogen en ben weer terug in mijn eigen kamer. Wauw, dat was heftig, wat was dat?

Ik ga op mijn bed zitten en probeer het beeld terug te halen. Ik voel me verward. De naam Esther komt me vaag bekend voor, maar ik ken niemand in mijn directe omgeving die zo heet. Misschien iemand die ik gisteren heb leren kennen?

"Suus, wil je even naar beneden komen!" roept mijn moeder.

Ik schiet snel een joggingbroek aan en loop de trap af. In de deuropening staan twee agenten.

"Bent u Suus Verhagen?" vraagt een van de agenten.

Ik knik.

“Mogen we even binnenkomen, we zouden graag met u willen praten.”

Ik kijk hem aan en ik slik. Een onrustig gevoel bekruipt me.

“Komt u binnen” zeg ik, en de twee agenten volgen mijn moeder en ik de woonkamer in.

Ik laat me zakken in een fauteuil, en de agenten gaan tegenover me zitten op de bank.

“Klopt het dat u de vriendin bent van Daan Hoekstra?”

“Ja”, zeg ik. Mijn stem klinkt vreemd. Waar gaat dit gesprek heen?

“Dan spijt het ons u te moeten mededelen dat Daan vannacht door een misdrijf om het leven is gekomen.”

Ik staar de agenten aan, niet in staat om te beseffen wat er zojuist gezegd is. Mijn hoofd is leeg. Dan lijkt het alsof ik een keiharde stomp in mijn maag krijg, de grond zakt onder me vandaan. Ik hap naar adem. Het nieuws over Daan treft me in het diepst van mijn ziel. Het voelt alsof iemand zojuist een mes in mijn hart heeft gestoken.

Ik wil gillen maar mijn stem doet het niet. Dit kan niet, dit gebeurt niet echt, dit is een nachtmerrie!

“Mevrouw Verhagen, onze oprechte deelneming voor uw verlies. Wij vinden het erg vervelend u dit te moeten vertellen. We zijn hier echter ook omdat we u graag wat vragen zouden willen stellen, denkt u dat u hiertoe in staat bent?”

Ik haal mijn schouders op, het kan me niet meer schelen.

“Klopt het dat u vannacht in de club in de Grotestraat bent geweest?”

Ik knik. Ik voel een traan over mijn wang biggelen.

“Klopt het dat u daar was met Daan Hoekstra?”

Ik knik nogmaals.

Plotseling krijg ik weer dat zware draaijerige gevoel als net in mijn slaapkamer, en ben ik weer terug in de club, maar ditmaal sta ik op het toilet met mijn telefoon in mijn hand. Ik heb net een bericht getypt: “Vanavond.”

Het beeld verdwijnt net zo snel als het kwam en ik kijk beduusd in de gezichten van de agenten die me nu met toegeknepen ogen aankijken. Ze wisselen een snelle blik met elkaar en een van hen buigt zich naar me toe.

“Kunt u me uitleggen waarom u net de naam Esther noemt?”

Weer die naam, wat is dat toch met die naam? Zei ik net iets dan?

“Ik weet niet wat u bedoelt”, zeg ik, “ik ken niemand die zo heet.”

“U noemt net de naam van iemand waar we dringend naar op zoek zijn”, zegt de agent. “Wij hebben een grote aanwijzing dat deze persoon een sleutelrol speelt in dit misdrijf. Deze naam stond in bloed geschreven naast het lichaam van Daan.”

Ik kijk vol afgrijzen naar mijn moeder. Ze kijkt bedenkelijk terug. Ze lijkt na te denken.

“Mam, wat is er?” vraag ik.

“Lieverd, dit is misschien niet het juiste moment om dit te vertellen, maar herinner je je misschien nog dat je toen je nog klein was een denkbeeldig vriendinnetje had die je Esther noemde? Je vader en ik maakten ons toen wat zorgen omdat je altijd blauwe plekken had terwijl je zogenaamd met haar aan het spelen was. De dokter zei dat het een fase was en dat het wel vaker voorkwam dat kleine kinderen een denkbeeldig vriendje hebben. We hebben er toen ook niet veel aandacht meer aan besteed, want een halfjaar later zei je dat je niet meer met haar wilde spelen. Je zei dat Esther altijd dingen wilde doen die je van ons niet mocht. Je hebt haar daarna nooit meer genoemd.”

Ik denk koortsachtig na. Dus daarom komt die naam me bekend voor!

Ik zie ineens weer voor me dat ik op de grond zit met Snuffie, mijn dwergkonijntje. Het levenloze lichaampje dicht tegen me aan gedrukt, dikke tranen die over mijn wangen rollen, terwijl ik snikkend tegen mijn moeder zeg dat Esther tegen me had gezegd dat ik op Snuffie moest gaan zitten. Dat vond ie lekker warm.

Esther, die het zo leuk vond om mijn knuffels open te scheuren, en mijn kleren kapot te knippen met een schaar.

Het vervelende zware gevoel wat ik altijd kreeg als Esther kwam spelen. Het gevoel wat lijkt, besef ik me plotsklaps, op de katers die ik overhield als ik me weer eens niet had kunnen inhouden met alcohol.

Dan valt mijn oog op een sleutelbos die op de grond onder de bank ligt. Een sleutelbos die me maar al te bekend voorkomt. Een sleutelbos met het embleem van de rode sportauto voor de deur.

Ik staar ernaar, niet in staat mijn ogen af te wenden.

Mijn telefoon gaat, en ik ruk mijn ogen los van de sleutels. Op het scherm zie ik dat het weer een onbekend nummer is.

Mijn ogen zuigen zich vast aan de telefoon, het lijkt wel alsof ik in trance ben. Ik zie mijn hand naar de knop gaan om op te nemen en terwijl het bekende draaierige zware gevoel bezit van me neemt en ik wegzak in een zwarte leegte hoor ik mezelf zeggen:

“Met Esther, ik heb de auto.”

Lieke Kronenburg